

nu har en berettiget Forventning om at kunne naa ind i Alderdomshvilen ved det 60de Aar, opretholde denne Ret, men den Overgangsperiode, som er skabt af den højtærede Minister, er ikke tilfredsstillende — den vilde være blevet det nogenlunde, hvis man havde fulgt det Forslag, som Socialdemokraterne og vi har stillet.

Hertil kommer, hvad der er fremhævet af min ærede Partifælle Hr. Lageri, at man oven i Købet i en Del af Landet har givet et positivt Tilsagn om Opretholdelsen af de 60 Aar som Aldersgrænse. Jeg har sendt Bud efter og faaet en Bekendtgørelse, som indrykkedes i alle de sønderjydske Blade under Afstemningen, og som havde til Overskrift: Den danske Arbejders gunstige Stilling. Deri fremhæves alt, hvad der kan tale for, at Arbejderne stemmer for Danmark, og det slutter med følgende Ord: „Enhver dansk Statsborger, der er fyldt 60 Aar, er berettiget til Alderdomsunderstøttelse. I København beløber denne sig for Øjeblikket til 780 Kr. aarlig for et Ægtepar, hvortil kommer meget betydelige Dyrtidstillaeg. Denne Pension opnaas uden nogen som helst Ydelse fra den paagældendes Side, medens der f. Eks. i Tyskland kræves en Modydelse, der svarer til Statens Bidrag, og den tyske Statsborger opnaar først Retten til Aldersrente med det fyldte 65de Aar, en Understøttelse, der er betydelig mindre end den danske.“ Se, det var, hvad man skrev den Gang dernede i disse Landsdele, hvor man kaldte paa Arbejdernes Stemmer. Vi har en Lov, som siger, at 60 Aars Alderen giver en Ret, og vi har fremhævet denne Ret paa den Maade dernede under Afstemningen. Saa maa man dog kunne forstaa, at dette Spørgsmaal kommer til at spille en overmaade stor Rolle, naar man skal afgøre, hvorvidt man vil tage Ansvaret for, at denne Lov føres igennem i den Form, den nu har faaet. Derfor var det, vi til sidst sagde: Hvis man vil give en tilstrækkelig lang Overgangstid, hvis man vil give dem, der nu er 50 Aar, Ret til at faa Aldersrenten ved det 60de Aar, vil jeg anbefale, at vi stemmer for Loven. Ligesom man kan læse Tørv efter Tørv paa et Æsels Ryg, indtil den sidste Tørv knækker Ryggen, saaledes kan man ogsaa fra et Lovforslag pille den ene Fordel efter den anden bort, saaledes at det, selv om det tilsyneladende har alle Princippers gode Fordele, dog er berøvet saa meget, at man til sidst siger: Nej, saa kan vi ikke mere ledsage dette Lovforslag paa dets videre Gang med vor positive Tilslutning.

Vi ønsker i høj Grad, at det Princip, som er nedlagt i denne Lov, maa kunne

blive gennemført her i Rigsdagen, men vi ønsker det gennemført paa en saadan Maade, at det ikke bringer Skuffelse, og navnlig saaledes, at ikke en Mængde Mennesker siger: Ja, men man har jo ved dette Princip Gennemførelse taget noget fra os, som vi i Forvejen havde Ret til. Derfor vil vi, da vi staar overfor et rigtigt Princip, ikke kunne stemme mod Loven, men vi kan heller ikke sige ja til en Lovgivning, som gennemfører Princippet paa en saa utilfredsstillende Maade.

Indenrigsministeren (Kragh): Jeg takker det ærede Medlem Hr. Rode for det varme Forsvar, som han her førte for Grundprincippet i det foreliggende Lovforslag, et Forsvar, der i og for sig var varmere, end jeg vilde have været i Stand til at præstere. Altsaa, det ærede Medlem Hr. Rode er en særdeles varm Tilhænger af det Princip, hvorpaa dette Lovforslag bygger, det ærede Medlem erklærede sig ogsaa, om ikke tilfreds, saa dog i den givne Situation tilfredsstillet ved Lovens Bestemmelser i det hele taget, og derfor maatte det ærede Medlem tage sin Tilflugt til Overgangsbestemmelserne — til dette tilfældige, som han her har fremstillet, og som skal give den Ret til Alderdomsunderstøttelse, som nu er til Stede ved det 60de Aar, fremdeles 10 Aar frem i Tiden — for overhovedet at finde en Motivering for ikke at kunne anbefale at stemme for Lovforslaget. Jeg skal ikke søge at granske de dybereliggende Grunde til denne det ærede Medlems Stilling, som maa forekomme mig, og ganske sikkert flere i dette høje Ting, ret uforstaaelig.

Det ærede Medlem var jo igen stærkt inde paa et Forsvar for Kravet om Opretholdelse af 60 Aars Alderen som den Aldersgrænse, der giver Retten til Aldersrente. Nu maa dette Forsvar jo nødvendigvis være svækket i ikke ringe Grad derved, at det ærede Medlem har opgivet selve Fæstningsanlægene og trukket sig tilbage til bagvedliggende Stillinger ved det Forslag til Overgangsbestemmelser, han har fremsat, der jo fører over i 65 Aars Alderen som Vilkaar for Retten til Aldersrente. Men det nytter jo ikke meget, at det ærede Medlem for at begrunde, at denne Ret for de alderdomsunderstøttede er til Stede, læser op en Paragraf af Loven om Alderdomsunderstøttelse, thi den Ret, der dér er givet, er en Ret, som hviler paa visse Forudsætninger, om hvis Tilstedeværelse det er givet Kommunalbestyrelserne at skønne; de har det frie Skøn om, hvorvidt de Forudsætninger er opfyldt, som giver Retten til Alderdoms